

legealuidumnezeu.org

Apendice 8e: Zeciuielile și cele dintâi roade — De ce nu pot fi împlinite astăzi

Această pagină face parte dintr-o serie care explorează legile lui Dumnezeu ce puteau fi respectate numai atunci când Templul era prezent în Ierusalim.

- [Apendice 8a: Legile lui Dumnezeu care necesită Templul](#)
- [Apendice 8b: Jertfele — De ce nu pot fi împlinite astăzi](#)
- [Apendice 8c: Sărbătorile biblice — De ce niciuna dintre ele nu poate fi împlinită astăzi](#)
- [Apendice 8d: Legile curățirii — De ce nu pot fi împlinite fără Templu](#)
- [Apendice 8e: Zeciuielile și cele dintâi roade — De ce nu pot fi împlinite astăzi](#) (Această pagină).
- [Apendice 8f: Serviciul de împărtășanie — Cina cea de Taină a lui Isus a fost Paștele](#)
- [Apendice 8g: Legile nazireatului și ale jurămintelor — De ce nu pot fi împlinite astăzi](#)
- [Apendice 8h: Ascultarea parțială și simbolică legată de Templu](#)
- [Apendice 8i: Crucea și Templul](#)

Zeciuielile și cele dintâi roade erau părți sfinte din creșterea lui Israel — din pământ (Deuteronomul 14:22) și din turmă (Leviticul 27:32) — poruncite de Dumnezeu să fie aduse în sanctuarul Său, înaintea altarului Său și în mâinile preoților Săi leviți. Aceste porunci nu au fost niciodată desființate. Isus nu le-a anulat niciodată. Dar Dumnezeu a îndepărtat Templul, altarul și preoția, făcând ascultarea imposibilă astăzi. Ca în cazul tuturor legilor dependente de Templu, înlocuirile simbolice nu sunt ascultare, ci invenții omenești.

Ce a poruncit Legea

Legea a definit zeciuiala cu precizie absolută. Israel trebuia să pună deoparte a zecea parte din toată creșterea — grâne, vin, ulei și animale — și s-o aducă în locul pe care Dumnezeu îl alegea (Deuteronomul 14:22-23). Zeciuiala nu era distribuită local. Nu era dată unor învățători aleși după preferință. Nu era transformată în donație de bani, cu excepția cazului restrâns în care distanța cerea o convertire temporară, și chiar și atunci banii trebuiau cheltuiți **în interiorul sanctuarului**, înaintea lui Dumnezeu (Deuteronomul 14:24-26).

Zeciuiala aparținea leviților, deoarece ei nu aveau moștenire de pământ (Numeri 18:21). Dar și leviții trebuiau să aducă „zeciuiala din zeciuială” preoților, la altar (Numeri 18:26-28). Întregul sistem depindea de funcționarea Templului.

Cele dintâi roade erau și mai structurate. Închinătorul ducea începutul secerișului direct la preot, îl așeza înaintea altarului și rostea o mărturisire poruncită de Dumnezeu (Deuteronomul 26:1-10). Acest act cerea sanctuarul, preoția și altarul.

Cum a ascultat Israel

Israel a ascultat aceste legi în singurul fel în care ascultarea era posibilă: aducând fizic zeciuiala și cele dintâi roade la Templu (Maleahi 3:10). Niciun israelit nu a inventat o versiune simbolică sau „spirituală”. Niciun procent nu a fost redirecționat către conducători religioși locali. Nu s-a adăugat nicio interpretare nouă. Închinarea era ascultare, iar ascultarea era exact ceea ce a poruncit Dumnezeu.

Zeciuiala din anul al treilea depindea, de asemenea, de leviți, deoarece ei — nu indivizi privați — erau cei răspunzători înaintea lui Dumnezeu să o primească și să o distribuie (Deuteronomul 14:27-29). În fiecare etapă, zeciuiala și cele dintâi roade existau în cadrul sistemului stabilit de Dumnezeu: Templu, altar, leviți, preoți, curăție rituală.

De ce ascultarea este imposibilă astăzi

Astăzi Templul nu mai există. Altarul nu mai există. Preoția levitică nu slujește. Sistemul de curăție nu poate funcționa fără sanctuar. Fără aceste structuri date de Dumnezeu, nimeni nu poate ține zeciuiala sau cele dintâi roade.

Dumnezeu Însuși a vestit că Israel va rămâne „multe zile fără jertfă... fără efod” (Osea 3:4). Când a îndepărtat Templul, a îndepărtat capacitatea de a asculta fiecare lege care depinde de el.

Prin urmare:

- Niciun pastor creștin, misionar, rabin mesianic sau orice alt lucrător de slujire nu poate primi o zeciuială biblică.
- Nicio congregație nu poate strânge „cele dintâi roade”.
- Nicio dăruire simbolică nu împlinește aceste legi.

Legea definește ascultarea, și nimic altceva nu este ascultare.

Generozitatea este încurajată — dar nu este zeciuială

Îndepărtarea Templului nu a îndepărtat chemarea lui Dumnezeu la milă. Atât Tatăl, cât și Isus încurajează generozitatea, mai ales față de cei săraci, oprimați și nevoiași (Deuteronomul 15:7-11; Matei 6:1-4; Luca 12:33). A dăruia de bunăvoie este bine. A ajuta financiar o biserică sau orice lucrare nu este interzis. A sprijini o lucrare dreaptă este nobil.

Dar generozitatea nu este zeciuială.

Zeciuiala cerea:

- Un procent fix
- Articole specifice (creștere agricolă și animale)
- Un loc specific (sanctuarul/Templul)
- Un destinatar specific (leviții și preoții)
- O stare de curăție rituală

Niciuna dintre aceste condiții nu există astăzi.

Generozitatea, pe de altă parte:

- Nu are niciun procent poruncit de Dumnezeu
- Nu este legată de legea Templului
- Este voluntară, nu impusă prin statut
- Este o expresie a milei, nu o înlocuire a zeciuiei sau a celor dintâi roade

A-i învăța pe credincioși că „trebuie să dea zece la sută” astăzi înseamnă a adăuga la Scriptură. Legea lui Dumnezeu nu autorizează niciun conducător — antic sau modern — să inventeze un nou sistem de dăruire obligatorie în locul zeciuiei. Isus nu a învățat asta. Profeții nu au învățat asta. Apostolii nu au învățat asta.

Zeciuiala inventată este neascultare, nu ascultare

Unii încearcă astăzi să transforme dăruirea financiară într-o „zeciuială modernă”, susținând că scopul rămâne chiar dacă sistemul Templului a dispărut. Dar aceasta este exact forma de ascultare simbolică pe care Dumnezeu o respinge. Legea nu permite ca zeciuiala să fie reinterpretată, relocată sau reassignată. Un pastor nu este levit. O biserică sau o congregație mesianică nu este Templul. O donație nu este „cele dintâi roade”. Banii puși într-o colectă nu devin ascultare.

Ca în cazul jertfelor, al darurilor de sărbătoare și al ritualurilor de curățire, onorăm ceea ce Legea a poruncit refuzând să o înlocuim cu invenții omenești.

Ascultăm ce poate fi ascultat și onorăm ce nu poate

Zecuielile și cele dintâi roade rămân porunci veșnice, dar ascultarea lor este imposibilă până când Dumnezeu Însuși va restaura Templul, altarul, preoția și sistemul de curăție. Până atunci, umblăm în frica Domnului dăruind cu generozitate când putem — nu ca zeciuială, nu ca cele dintâi roade, nu ca ascultare de vreun procent, ci ca expresii ale milei și ale dreptății.

A inventa un înlocuitor înseamnă a rescrie Legea. A refuza să inventăm înlocuitori înseamnă a-L onora pe Dumnezeu care a rostit-o.